

pri oo. jezuitih, I. Universitätsplatz. Sklenil sem torej leto nekako takó kakor — si parva licet componere magnis — Göthe svojega „Fausta“ II. del — z Marijo; on družega konca ni mogel najti, jaz pa boljšega ne. Marija, ona je res: „das ewig Weibliche“ — ona zares: „zieht uns hinan...“

Vesel sem ob sklepu tega šolskega leta, kakor menda še nikdar ne poprej. Komaj

čakam, da me popelje vlak zopet enkrat po dolgem času čez Severnik doli proti jugu. Srce mi hrepeni po domovini, srčno želim zopet enkrat gledati naše divne planine, zreti v zeleno Savo, pozdraviti stare znance in prijatelje, zlasti pa Vaju z materjo.

Na svidenje tedaj!

Vaš

Ivan.

DALJE V PRIH. LETNIKU.

† Jožefu Benkoviču.

Tako nenadno!

Ah. kakor da z očmi bi trenil,
življenje si mladostno sklenil
in legel v zemljo hladno.

Pa kaj to Tebi!

V telesu nežnem duh kreposti
ušel je zlôbi vseh bridkosti
in biva zdaj na nebi.

A kaj to meni?

Obraz govoril je potrti,
kaj čutil sem ob Tvoji smrti.
o Tvoji sodil ceni.

In drugom Tvojim!

Ko rano zrli so gomilo,
kdo mogel je zatreti s silo
solzâ pogledom svojim!

Duhovnik vzoren,
iskren prijatelj, mož značajan,
v pravičnem boju neomajen,
pisatelj neumoren.

Resnicé luči

vsekdar si verno glavo klanjal
in z delom narodu oznanjal,
da delaj in se uči!

O, duša Tvoja

tako je bila željna dela,
kot neutrúdljiva čebela
satjè umetno vzgoja.

Cvetov obilo

v povesti naši si zasledil
in toliko sadov vzpodredil,
kot je cvetov število.

Zato Ti slava!

Nikar ne zabi me tam gori,
kjer mlad med angelskimi zbori
Tvoj duh osrečen plava.

Dokler nam Klija

delila bo duhovne hrane,
nezaben Tvoj spomin ostane!
— Have, anima pia! —

Anton Medved.

